

dS + donderdag 2 februari 2017 - dS Avond

VEILIGHEID

MALAFIDE GELDWOLVEN WERPEN SMET OP BEROEP

(https://dsocdn.akamaized.net/Assets/Images_Upload/2017/02/02/38ec7354-e932-11e6-8900-1614cf4b71e4.jpg?width=1152&format=jpg)

© Getty Images

Pas op voor de slotenmaker

De sector van slotenmakers vraagt om een officiële erkenning, om het kaf van het koren te kunnen scheiden via gerichte controles. Want klanten krijgen soms rekeningen van zeshonderd euro en meer voor een simpele herstelling.

MAARTEN GOETHALS

‘Beste,

Onlangs kwam er bij ons in het kinderdagverblijf een slotenmaker langs voor een nieuw slot (niet elektrisch, maar gewoon om een simpel en een goedkoop slot te installeren). Achteraf kregen wij de factuur gepresenteerd: 690 euro! Wij vielen uiteraard achterover, aangezien die man hooguit een half uur aan de deur was bezig geweest.

Is dit een normale prijs? Of zijn we ook slachtoffer geworden van een malafide slotenmaker?

Volgens de man was de prijs zo hoog doordat hij “met spoed” was moeten komen en kostte het goedkoopste slot op zich al meer dan 500 euro... Goedgelovig als we zijn, hebben we dan maar gewoon betaald.’

Geen bedrijfslogo op camionette

De laatste tijd groeit in Vlaanderen het aantal gelijkaardige weklachten over exuberante bedragen voor het vervangen van sloten. Fora staan vol met verontruste en kwade burgers met negatieve ervaringen, een Facebookpagina als ‘Meldpunt Malafide Slotenmakers’ publiceert de ene getuigenis na de andere.

Niet onbegrijpelijk, die woede, dat gevoel van bekocht en afgezet te zijn. Doorgaans kost een slot vervangen tussen de 90 en de 150 euro, soms zelfs minder, als de slotenmaker met een simpel plastic kaartje en een verbijsterende behendigheid de deur in een-twee-drie open krijgt. Maar nu durven obscure bedrijfjes makkelijk rekeningen van 500 tot 1.000 euro uitschrijven. Die trend komt overgewaaid uit Nederland, waar het fenomeen al langer bestaat.

Google misleidt

Uit onderzoek daar blijkt dat malafide slotenmakers vaak via Google betaalde advertenties plaatsen, die bovenop de zoekpagina verschijnen, en mensen (in grote nood, na een diefstal, of door zichzelf domweg buiten op te sluiten) vaak als eerste aanklikken.

Wie het nummer ingeeft, komt bij een centrale terecht, die verder de vraag afhandelt. Dan komt een andere persoon om de zaak ter plekke af te handelen, met standaardformulieren, die mensen vooraf moeten

ondertekenen, zonder de bedragen en de kosten daarbij ingeschreven. Dat wordt achteraf gedaan, en getekend is getekend, dus dat betekent: betalen, tegen eender welke prijs – er zijn gevallen bekend waarbij de slotenmaker mee met de klant (oudere dametjes) naar de bank gaat.

Opvallend detail (of net gebrek aan detail): de bedrijfswagens beschikken meestal niet over een logo of kentekens.

Beroep moet erkend worden

‘Klacht indienen bij de politie of de Economische Inspectie helpt weinig’, zegt Marc Vandevijver, voorzitter van de Vlaamse Slotenmakers Unie. ‘Omdat iedereen zich tegenwoordig slotenmaker mag noemen, het gaat niet om een erkend beroep, dus doet niemand iets wettelijk verkeerd.’

En daar ligt het kalf gebonden, aldus Vandevijver: zonder erkenning geen prijsovereenkomsten en geen controle, en zonder controle geen uitzuivering van ‘de goede van de slechte, diegene met negatieve, nefaste bedoelingen’.

CD&V diende al eens een wetsvoorstel in om het beroep te laten erkennen, ‘omdat een gebruiker in noodgevallen erop moet kunnen vertrouwen dat zijn slotenmaker betrouwbaar en vakkundig is, correct handelt, zonder misbruik te maken van de situatie’, aldus Kamerlid Franky Demon.

Maar volgens betrokkenen doet in deze vooral Open VLD moeilijk om van het voorstel werk te maken, en voorts blijft het ook wachten op een advies van de Raad van State over het wetsvoorstel.

Vandevijver snapt niet waarom de politiek zo lang talmt. ‘Wij werken met gevoelige informatie, moet een overheid dat niet op de een of andere manier beschermen? Bij andere beroepen lijkt die erkenning krijgen veel makkelijker.’

Deuren van toiletten forceren

In principe kan iedereen zich momenteel sleutelmaker noemen, maar een opleiding volgen (georganiseerd door Syntra) gaat alleen maar in

Brugge.

Om de twee jaar mogen achttien kandidaten de lessen volgen, het maximaal toegelaten aantal per cyclus. ‘Het gaat om mensen die werken in ambassades, daar zitten blijkbaar veel kluizen; het gaat om schoenmakers die hun business willen uitbreiden; het gaat om personeel van scholen en woonzorgcentra, die geregeld toiletten en deuren moeten forceren’, zegt begeleider Yvonne Schmidtke.

‘En voor alle duidelijkheid: het lijkt niet op een pannenkoek maken, waarbij het de eerste keer mislukt, maar daarna alles slaagt. Sloten herstellen moet je in de vingers hebben, het vergt veel inzicht en training, toch als je zo min mogelijk schade wil aanrichten.’

Niet iedereen mag op cursus

Niet iedereen mag de cursus volgen, vertelt Schmidtke, daarom gaat aan de inschrijving een screening vooraf, waar gepeild wordt naar iemands motivatie en professionele ambities. En wie niet over een bewijs van goed zedelijk gedrag beschikt, mag niet eens beginnen. ‘Niet meer dan logisch.’

‘Ook wie een totale carrièreswitch overweegt, wordt vaak geweerd. Omdat die niet altijd de opleiding afwerken. Terwijl de plaatsen al zo beperkt zijn’, aldus Schmidtke. Mensen met kwade bedoelingen kwam ze naar eigen zeggen nog niet tegen op de lesbanken.

In de lessen worden kandidaten ingewijd in alle geheimen van sleutels en sloten, ook in de moderne elektronische varianten ervan, en de leerlingen krijgen ook lessen ethiek: hoe moet een slotenmaker reageren als hij door het gerecht of de politie opgetrommeld wordt in een zaak?

MAARTEN GOETHALS

Maarten Goethals is binnenlandredacteur bij De Standaard.

Meer artikels van Maarten Goethals ► (<http://www.standaard.be/auteur/maarten-goethals>)